

[Bjørn Elmquist]

sige. I realiteternes verden vil det ikke være muligt for et land igennem længere tid at operere med en væsentlig ubalance. Det vil være umuligt i et samarbejde, hvor vi har det indre marked, hvor vi har den fri bevægelighed for kapital, og hvor vi har en valutaunion. Også for så vidt angår det politiske samarbejde, det, vi kalder den politiske union, er der sket en række afklaringer. Vi er meget tilfredse med i Venstre, at det fremtræder så klart i memorandummet, at vi fra dansk side meget gerne ser en udvidelse af det udenrigspolitiske samarbejde, også en inddragelse af sikkerhedspolitiske aspekter, men at det samtidig står soleklart, at forsvar og militær ikke hører hjemme i EF-sammenhæng.

Så er der alle de nye politikker, som man kalder det – politik i flertal. Der er uddannelse, der er undervisning, der er dele af det kulturelle, der er miljøet, hvor vi skal have en opstramning. Det fremgår klar af memoet, at vi er parat til at gå i gang med flertalsafgørelser på disse områder.

Jeg vil gerne sige et par ord om et af de samarbejdsområder, som fra starten har stået i centrum – man har sagt, at det var kittet, der holdt sammen på det europæiske samarbejde – landbruget, den fælles landbrugspolitik.

Landbruget er i øjeblikket ikke omfattet af de mange vidtgående planer, og det er, fordi man går ud fra som givet, at landbrugspolitikken har man klaret én gang for alle. Det er et spørgsmål, om det er et synspunkt, der holder.

Vi kan se i øjeblikket, hvordan man i EF-kredsen kæmper for at finde en fælles holdning til et GATT-mandat, og når GATT-forhandlingerne kommer i gang, hvad vil det så betyde for den fælles landbrugspolitik fremtid? Det er et punkt, som har ganske stor betydning og måske ender med at kunne få lige så stor betydning som mange af de ting, vi drøfter og skal have drøftet under regeringskonferencen.

Det er fristende i det hele taget at gennemgå memorandummet punkt for punkt. Det skal jeg lade være med allerede af tidsmæssige årsager – og måske også af andre grunde.

Men der er én ting, som jeg skal opholde mig ved i resten af mit indlæg, og det er spørgsmålet om demokratiseringen, sikkerheden for, at den udvikling, som nu skal sættes på skinner, vil ske i takt med folkeviljen i egentligste forstand.

Vi er af den klare opfattelse, at der i øjeblikket eksisterer et demokratisk underskud i EF-

samarbejdet, og at der, hvis man går så vidt med en lang række af de ting, som vi også med memorandummet lægger op til, vil blive et yderligere behov for at reparere det demokratiske underskud. Det vil nemlig blive større, hvis der ikke bliver gjort noget. Der er to veje at gå, og man kan gå begge veje samtidig. Den ene er Europa-Parlamentet, den anden vedrører de nationale parlamenter.

Europa-Parlamentet ser vi i Venstre meget gerne styrket – ingen tvivl om den sag. Men en lovgivende bemyndigelse til Europa-Parlamentet kan vi ikke acceptere, i hvert fald ikke som tingene er nu og i mange år frem i tiden. Hvis vi skal fortsætte en yderligere integration af den vej og i den retning, er det noget, der må gå gennem de politiske partier. Så må det ske ved, at de politiske partier i de forskellige europæiske lande indleder et langt videregående samarbejde, end man har i øjeblikket, således at der, når vi har valg til EF-Parlamentet, er tale om egentlige fælles valgprogrammer, fælles valgkamp og fælles partiprogrammer, fælles oplæg. Det ligger langt ude i tiden, det tror jeg er åbenbart for alle, specielt for dem af os, der har mange og hyppige kontakter med kolleger i de andre europæiske landes parlamenter og med vore søsterpartier.

Men vi vil meget gerne stramme op på Europa-Parlamentets beføjelser over for Kommissionen. Kommissionen svæver nærmest over vandene og mangler en form for demokratisk kontrol i EF-sammenhæng.

Vi mener også, at der for så vidt angår finanserne er store opgaver, som Europa-Parlamentet med udbytte kunne løfte i forbindelse med en stadig og nær kontrol af, hvad Kommissionen gør med EF-pengene. Vi må sige nej til statsmændenes Europa. Vi vil gerne have et borgernes Europa, et individets Europa.

Der tales om et statsborgerskab, og hvad nu man kan få af rettigheder i den forbindelse, og jeg vil da gerne i al stilfærdighed erindre om, at Danmark er gået i spidsen derved, at vi allerede for adskillige år siden tillod her i landet fastboende statsborgere fra andre EF-lande og fra Norden – og fra andre lande i øvrigt – at stemme ved vore kommunevalg. Det er nogle af de tanker, der nu lægges på bordet fra de andre EF-landes side, og jeg synes, det ville være på tide – og det manglede bare andet – at danske statsborgere også kunne komme til at stemme